

dette Forbehold, og man altsaa skulde være ude af Stand til at tilvejebringe det manglende ved Prioritetlaan, maa møde Velvilje, hvis man atter skulde blive nødt til at henvende sig til Bevillingsmagten.

J. Sager: Jeg vilde gerne sige et Par Ord om dette vigtige Spørgsmaal: „Berlingske Tidende“. Efter hvad den højtærede Minister har udtalt, forekommer det mig, at den hele Forskel i Virkeligheden er den, at Ministeren mener, at indtil man bliver enig om en Lov eller om en eller anden Ordning, skal „Berlingske Tidende“ være fri for at svare nogen Afgift, medens Udvalget mener, at efter at Sagen er bleven undersøgt, og den højtærede Minister har fremlagt Regnskabet, er det naturligt, at der svares en Afgift af 40,000 Kr. indtil man bliver enig om en ny Ordning. Der er ganske vist sat en Begrænsning af 2 Aar, men det er jo netop i Bladets Følv, om man vil, og desuden er der vel ingen Tvivl om, at naar de to Aar ere forløbne, og man ikke har faaet en endelig Ordning, vil man umulig fra nogen Side kunne forhøje dette Beløb, men vedblive at lade det gaa, som man altid gør i lignende Tilfælde, indtil man faar truffet den endelige Ordning. Altsaa, der er ikke nogen virkelig Strid om Regeringens Myndighed i denne Henseende, thi det kan meget vel være med den stærke Stilling, Regeringen har, at Afgiften til sidst maa sættes lavere, men Spørgsmaalet er, om man i disse Forsøgsaar, Undersøgelsesaar, mener, at der skal tages en nogenlunde rimelig Afgift af Bladet, eller det skal vedblive at nyde dette store Privilegium fremdeles uden Afgift indtil videre. Det er i Virkeligheden den hele Forskel, og den synes mig ikke at være saa overordentlig stor, naar man vil tage tilbørligt Hensyn til Statskassen. — Jeg vil dog ved samme Lejlighed gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, (Scharling). Jeg er i det hele taget enig med ham i, at man saa meget som muligt skal undgaa Statsdrift o. s. v., det har jeg ved forskellige Lejligheder vist, og det ærede Medlem kan ikke tvivle om min Oprigtighed i saa Henseende, men skal der nogen Gange gøres Undtagelser — og der er jo ingen Regel uden Undtagelse —, har jeg ikke set noget Tilfælde, hvor det forekommer mig naturligt at gøre Undtagelse end i et saadant Tilfælde som dette, hvor der ligefrem føres Krig fra vore højlige Naboers Side, og der maaste kan ventes Krig fra andre Naboers Side paa dette Omraade, for at forhindre vor Eksport og skade den saa meget som

muligt. Jeg skal ikke bøvle længere ved Spørgsmaalet, da det ligger temmelig klart for, men vil blot hævde, at der ikke er nogen Modsigelse mellem min almindelige Opfattelse og min Stilling til dette Spørgsmaal; hvad vel ogsaa gælder andre ærede Medlemmer, f. Eks. det ærede Medlem for Bestervig (N. Andersen), som talte i lignende Retning; vi mene meget vel at kunne forsvare i dette Tilfælde at gøre en Undtagelse. Sagen er kommen sent for, det er erkendt fra alle Sider, men derved er ikke noget at gøre. Den hensynsløse Oprøden fra tysk Side over for vor Kreatureksport har først givet sig Udslag i denne Vinter for ikke saa længe siden. Medens vi tale om disse Spørgsmaal, vil jeg dog bemærke, at Laanet — eller rettere den foreslaaede Gave — til Esbjerg, som jeg tillod mig at kritisere ved tidligere Behandlinger, er, som alle vide, hele Udvalget blevet enig om. Den ærede Ordfører udtalte, at vi fortjente en Takadresse fra Esbjerg. For mit Vedkommende vil jeg renoncere paa enhver Takadresse, men vil hævde, at det kun er et Laan og ikke nogen maskeret Gave. Renter og Afdrag bør indkomme, men Takken kunne vi slaa en Streg over. Var det muligt at tage en skriftlig Forpligtelse fra det ærede Medlem for Esbjergs (Bluhme) Side om, at han skulde lade os i Ro i nogen Tid, vilde jeg gerne have været med dertil, men det har jeg ikke noget Haab om at faa ham til at gøre frivillig. Jeg vil med Hensyn til Spørgsmaalet om det forenede Dampskibsselskabs Stilling ved Esbjerg blot gøre den Bemærkning, at det forekommer mig egentlig, at Behandlingen af dette Spørgsmaal er af noget pinlig Natur, men det følger af, at man her behandler private Forhold, og Staten i dette Spørgsmaal ikke indtager den høje Stilling, som den ellers hævder, naar den forfægtig og saa vidt muligt retfærdig afvejer alle Forhold; her indtager Staten en Konkurrents Blads og bliver derfor, som Konkurrenter i Reglen blive, noget nærgaaende. Der er for mig noget pinligt i, at der med Hensyn til et saadant Selskab, som ganske vist — det have vi ogsaa talt om før — kan have en Del paa Samvittigheden, skal tales om dets Fortjeneste, som om det var noget. Staten skulde ile med at bemægtige sig, hver Gang det viste sig, der havde været nogen Fortjeneste. Det er i og for sig ingen Bebrejdelse mod et Selskab, at det paafer sine Sager godt og har haft nogen Fortjeneste. Jeg tror, det er bleven trykket paa Esbjergsspørgsmaalet saa forsvarligt ved forskellige Lejligheder, som det har været muligt, og efter hvad der er mig forfægtet, er Fortje-